

Spoznavati Njega in sebe (11) – Vi ste Kristusovo pismo

Odnos z Bogom v naši molitvi je tesno povezan z vsemi našimi dejanji v vsakdanjem življenju. To je pokazal Jezus pri svojem oznanjevanju in na to je stalno spominjal tudi sv. Jožefmarija.

18. Nov. 2022

Proti koncu leta 57 sveti Pavel napiše pismo kristjanom, ki živijo v Korintu. Apostol se zaveda, da ga v tisti skupnosti nekateri ne poznajo in da

so nekateri verjeli govoricam, ki so očrnile njegovo dobro ime; zato precejšen del pisma posveti opisovanju lastnosti, ki morajo odlikovati prinašalca Jezusovega evangelija. Vemo tudi to, da jih je iz istega razloga sklenil kmalu ponovno obiskati, vendar do tistega trenutka tega še ni mogel storiti. Znotraj tega konteksta najdemo eno njegovih najlepših misli. Pavel se retorično sprašuje, ali bi bilo treba poslati kakšno priporočilno pismo, da bi ga skupnost bolje spoznala, da bi znova pridobil njihovo spoštovanje. In z veliko vero v božje delovanje v vsakem človeku odgovori, da je njegovo resnično priporočilno pismo srce vsakega kristjana v Korintu. Pravi jim, da to pismo sam Sveti Duh piše v njihovih dušah ter se pri tem opira na to, kar jim je predal on sam, sv. Pavel: »Očitno ste Kristusovo pismo« (2 Kor 3,3).

Kako postanemo to *Kristusovo pismo*? Na kateri način nas Bog polagoma preoblikuje? »Vsi mi pa z odgrnjenim obličjem odsevamo Gospodov sijaj in se spreminjamo v isto podobo, od sijaja v sijaj, prav kakor od Gospodovega Duha« (2 Kor 3,18). Te Pavlove besede razodevajo *metodo* delovanja Svetega Duha v nas. Gre za to, da postopno postajamo *veličastno podobni* Kristusu, za kar je potreben čas. Takšen je potek, značilen za duhovno življenje.

Hoteti isto kot Jezus

Razumljivo je, da je Jezus želel posebej poskrbeti, da molitev kot najodličnejši način za ohranjanje našega stika z Bogom ne bi postala zgolj osamljen element med drugimi dnevnimi opravili, ki ne bi kaj dosti vplival na preoblikovanje življenja. Zato je Kristus, da bi poudaril potrebo po povezanosti med

molitvijo in preoblikovanjem življenja, dejal v govoru na gori: »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: ‘Gospod, Gospod,’ ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ‘Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?’ In takrat jim bom naznanil: ‘Nikoli vas nisem poznal [...]’« (Mt 7,21-23). To so močne besede. Ni dovolj hoditi za Jezusom niti ne zadostuje to, da smo v njegovem imenu delali velike reči. Gre za nekaj mnogo globljega: za to, da se znamo združiti z božjo voljo.

Ni nam težko razumeti teh Gospodovih besed. Če je molitev pot in izraz prijateljskega odnosa, potem morajo zanjo veljati značilne lastnosti takšne ljubezni. Med prijatelji velja, kot nas poučijo klasiki, da si prizadevajo *idem velle*,

idem nolle, hoteti iste reči in zavračati iste reči. Molitev spreminja naše življenje, ker nam pomaga, da se uglasimo z željami Kristusovega srca, da zahrepenimo z njegovo gorečnostjo za duše, da si navdušeno prizadevamo ugajati našemu nebeškemu Očetu. Če bi ne bilo tako, če nas molitev ne bi vodila k »veličastni podobnosti«, o kateri govori sv. Pavel, potem bi se naša molitev, ne da bi sploh opazili, lahko spremenila v nekakšno terapijo za samopomoč, katere namen bi bil ohranjati umirjenost našega duha ali zagotoviti duši nekoliko prostora za samoto. V tem primeru, četudi bi šlo za cilj, ki je lahko pozitiven, molitev ne bi dosegla svoje glavne naloge: omogočiti tok pristnega prijateljskega stika s Kristusom, ki spreminja človekovo življenje.

Ta pomemben Jezusov nauk nam ponuja način, kako preveriti »stanje« naše molitve. Tako glavno merilo ne

bo več občutje ali duhovno ugodje, ki ga doživljam pri svoji molitvi; tudi ne število sklepov, ki sem jih sposoben izoblikovati; pa tudi dosežena stopnja koncentracije ne bo odločilna. V nasprotju s tem bo o molitvi mogoče presoditi glede na stopnjo preoblikovanja, ki ga prinaša v moje življenje; v luči naraščajočega premagovanja neskladnosti med tem, kar verujemo, in tem, kar dejansko živimo.

Poistovetenje, ki se uresničuje v času

Prav sv. Pavel, ki mu je bila dana milost, da se je na poti v Damask srečal z vstalim Jezusom, v drugih besedilih jasno govori, kako dobro so se prvi kristjani zavedali, da je cilj molitve poistovetenje s Kristusom. Zato je kristjane v Filipih spodbujal, naj »to čutijo v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu« (prim. Flp 2,5), in Korinčanom je naravnost dejal: »mi

imamo Kristusov um« (prim. 1 Kor 2,16). Toda to, da imamo ista »čustva« in isti »um« kot Božji Sin, je nekaj, česar ni mogoče doseči zgolj z osebnim trdom ali z uporabo kake tehnike ali vaje. Gre za nekaj, kar je res posledica osebnega boja za to, da bi delali dobro, kot bi to na našem mestu delal Jezus, vendar se to uresničuje znotraj izkušnje občestva, značilne za ljubezen prijateljstva. Tako se s pomočjo milosti odpremo za preoblikovanje v skladu s tem, kar je lastno Kristusu.

Kolikor je poistovetenje s Kristusom kot sad molitve resnična posledica prijateljskega odnosa, je to nekaj postopno naraščajočega in zahteva čas. Zato je sv. Jožefmarija govoril, da Bog duše vodi kakor po klancu navzgor, jih korak za korakom obdeluje v njihovi notranjosti ter jim vliva željo in moč, da bi se na njegovo ljubezen odzivale vedno bolje: »Na tej tekmi ljubezni nas ne

smejo užalostiti padci, tudi najgloblji ne, če se z obžalovanjem in dobrim sklepom obrnemo k Bogu pri zakramentu sprave. Kristjan ni obsedenec, ki bi skušal prikazati brezhibno kartoteko. Našega Gospoda Jezusa Kristusa zelo ganeta Janezova nedolžnost in zvestoba, po Petrovem padcu pa se razneži ob njegovem kesanju. Jezus razume našo krhkost in nas priteguje k sebi kot po klancu navzgor; želi si, da bi znali vztrajati v prizadevanju, da bi se povzpeli vsak dan malo više.«^[1] Z upanjem nas navdaja zavedanje, da naša lastna beda – celo tisto, kar nas najbolj ponižuje – ni nepremagljiva ovira v ljubezni do Boga in na naši poti do popolnega poistovetenja z njim. Istočasno pa nas to tudi preseneča: Kako je mogoče, da je resničen tisti Pavlov vzklik, ki zagotavlja, da nas nič »ne bo moglo ločiti od božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu« (Rim 8,39)?

Odgovor, ki ga celostno lahko zaznamo samo v molitvi, je v prvenstvu božje pobude: Bog je tisti, ki nas išče in nas privlači. Tega se je ganjen spominjal apostol Janez v poslednjih letih svojega življenja: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe« (1 Jn 4,10). Moliti torej pomeni zavedati se, da smo v dobrih rokah in da je naša, vselej nepopolna ljubezen zgolj odgovor na božjo ljubezen, ki naredi prvi korak, ki nas spremlja in nam sledi. Kontemplacija te ljubezni je največja spodbuda za vzpenjanje po klancu globokega poistovetenja z Jezusom Kristusom.

Da bi vselej rasli v ljubezni

Krščansko življenje človeka spodbuja k osebni rasti. Zato se odziv na božjo ljubezen, h kateri stremimo v molitvi, običajno odraža v željah po

poboljšanju, v trdni odločenosti, da bi odvrnili od sebe, kar nas odvrča od Kristusa. V tem je razlog, da so nas morda dokaj pogosto spodbujali k *spraševalni molitvi*, k prošnji za razsvetljenje, da bi zaznali, kar ne ustreza našemu položaju božjih otrok. Naučili smo se oblikovati konkretne sklepe, da bi ob pomoči božje milosti premagovali tisto, kar nas v našem življenju tudi v neznatni meri oddaljuje od njega.

Dobro vemo, da to *spraševanje* in ti *sklepi* niso način za to, da bi hoteli sami zase osvajati neke cilje, temveč gre za resnično človeško pot ljubezni: kdor si želi v vsem ugajati ljubljeni osebi, si prizadeva doseči najboljšo različico samega sebe. Vedoč, da nas Bog ljubi takšne, kakršni smo, si ga želimo ljubiti tako, kot si on zasluži. Zato se z zdravo mero naprezanja skušamo vsak dan malo boriti. Nočemo podleči tako pogosti skušnjavi, da bi opravičevali svoje

šibkosti in pri tem pozabljali, da nam je s svojo smrtjo in vstajenjem Kristus pridobil zadostno milost za premagovanje naših grehov.^[2]—

Ko je bil sv. Jožefmarija še mlad duhovnik, je od mnogih škofov prejemal prošnje, naj pridiga na dnevih duhovne obnove ali na duhovnih vajah. Takrat so mu nekateri očitali, da je pridigal »vaje o življenju in ne o smrti«.^[3]— Navajeni so bili, da se v tistih dneh premišljuje predvsem o poslednji uri vsakega človeka, in bili so presenečeni, da je sv. Jožefmarija veliko govoril tudi o tem, kako dosledno živeti svojo poklicanost. Tu pride do izraza pomembna značilnost poslanstva Opus Dei: pomagati ljudem in jih učiti, kako naj *materializirajo duhovno življenje*, da se molitev ne bi sprevrgla v neko neodvisno in izolirano razsežnost človekovega življenja; oziroma, kot pravi sv. Jožefmarija, odvrniti ljudi »od

skušnjave, tako pogoste takrat kot sedaj, da bi živel nekakšno dvojno življenje: notranje življenje, življenje odnosa z Bogom na eni strani; na drugi pa od tega ločeno in drugačno družinsko, poklicno in družbeno življenje, polno drobnih zemeljskih stvarnosti«. ^[4]—

Četudi med premišljevalno molitvijo božje ljubezni ne doživljamo vedno tudi s čuti – včasih jo gotovo bomo –, je v resnici vedno prisotna in dejavna. Če tej ljubezni dodamo še boj za to, kar nam Gospod nakaže, se bo naše življenje – naše misli, želje, nameni in dejanja – postopoma spreminjalo. Za druge bomo postali *Jezus, ki prihaja mimo, ipse Christus*.

Ljubiti Gospoda v bližnjem

Nekoč je neki pismouk vprašal Jezusa: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« Njegovega odgovora se dobro spominjamo: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem

srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« (Mt 22,36-38). Na ta način je Jezus v nekaj besedah enkrat za vselej izrazil vez med ljubeznijo do Boga in ljubeznijo do bližnjega. To je nauk, pri katerem je Gospod vztrajal vse do zadnjega trenutka, preden se je dokončno povzpел v nebеса. Tudi ko se Jezus po vstajenju sreča s Petrom na obali Galilejskega jezera, je njegov odgovor na obljubo ljubezni, ki mu jo zagotavlja prvi papež, nespremenljiv: »Pasi moje ovce!« (prim. Jn 21,15-17).

Končni razlog za enotnost obeh zapovedi in torej za potrebo, da se naučimo ljubiti Kristusa v drugih, je Jezus sam zelo odločno pojasnil v svojem opisu poslednje sodbe. Tam jasno pove, da je razlog v globoki povezanosti, ki jo je on vzpostavil z

vsakim človekom: »Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti« (Mt 25,35). Kot uči drugi vatikanski koncil, se je »Božji Sin [...] s svojim učlovečenjem na neki način združil z vsakim človekom«. ^[5]

Nemogoče ga je ljubiti, ne da bi ljubili tudi svojega bližnjega, ne da bi se naučili ljubiti Njega tudi v *bližnjem*.

Molitev, kadar je pristna, nas vodi k skrbi za druge; za tiste, ki so nam najbližji, in za tiste, ki najbolj trpijo. Pripelje nas do tega, da znamo živeti z vsemi in da v svojih srcih naredimo prostor tudi za one, ki ne mislijo tako kot mi, ter s pogostimi dejanji služenja vedno iščemo njihov blagor. V njej najdemo moč za odpuščanje in luč, da bi vse bolje in konkretnije ljubili, presegli svojo sebičnost in udobje, brez strahu, da bi si pri tem na svet način otežili življenje. Kot nas spominja papež Frančišek, »je najboljši dokaz za prepoznavanje, ali

je naša molitev pristna, opazovanje, koliko se naše življenje spreminja v luči usmiljenja«. ^[6] Pridobitev sočutnega in usmiljenega srca po meri Jezusovega, ki je popolna podoba Očetovega srca, je končni sad našega molitvenega življenja ter zanesljivo znamenje našega poistovetenja s Kristusom.

*Nicolás Álvarez de las Asturias /
Photo: Ava Sol - Unsplash*

.....

^[1] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 75.

^[2] Prim. Sv. Janez Pavel II., okr. *Veritatis splendor*, št. 102–103.

^[3] Prim. Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 2. knjiga, str. 610–615.

^[4] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 114.

^[5] Drugi vatikanski koncil, konst.
Gaudium et spes, št. 22.

^[6] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et
exsultate*, št. 105.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-
njega-in-sebe-11-vi-ste-kristusovo-
pismo/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-11-vi-ste-kristusovo-pismo/) (5. Avg. 2025)